
Jak to vidí Karel Barták

Jak to vidí Karel Barták

27.05.2009

Pavel KUDRNA, moderátor

Přeji vám nádherný den, nádherné dopoledne. Pravda, počasí se nám lehce pokazilo, ale nikdo je rád, že už ho nesvírají ty třícítky a že se přece jenom trochu lépe dýchá, tak doufám, že vás voda nevyplavila. Co vám nabídne dnešní dopolední vysílání určitě pořad Jak to vidí, dnes speciální vydání, opět z Bruselu, přihlásí se Jan Křelina, toho pozdravím hned za chvíli. Mezi devátou a desátou Ztráty a naděje, náš projekt, který by možná mnohým měl pomoci. My se vypravíme na začátku do Prostějova do oddělení závodů, které propouštěly, ale teď už zase nabírají zaměstnance zpět, to je dobrá zpráva. Myšlenkování, Vladislav Dudák, probere slova jámine a jámináčku. Jak vlastně zvykla? V Rodinném lékaři Miroslav Kobza děti na dovolené. A v setkání po jedenácté Helena Fibingerová, sportovkyně, ba i politička, také úspěšná podnikatelka. Ale ať Jan Křelina dlouho nečeká, přidám slovo do Bruselu a přeji nejenom jemu, ale také jeho hostu dobrý den.

Jan KŘELINA, redaktor

My také přejeme dobrý den. Přiznáváme se, že to, co v noci přešlo přes Česko, ta studená fronta, že to jsme poslali my a za tou studenou frontou už ale můžeme zase slíbit hezké počasí. Jinak hostem pořadu Jak to vidí, jehož záznam si můžete poslechnout ještě po jedenácté hodině nebo si ho můžete přečíst na Internetu www.rozhlas.cz/jaktovidi, je pan Karel Barták z Evropské komise. Dobrý den.

Karel BARTÁK, Generální ředitelství Evropské komise pro vzdělání a kulturu

Dobrý den.

Jan KŘELINA, redaktor

Pane Bartáku, začněme u tématu dne, tím je dnes, tím je dnes divoká příroda v Evropě. České předsednictví se teď společně s Evropou ptá, jak evropskou divočinu chránit, případně jak jí zachránit a proč bychom to vlastně, proč bychom to vlastně měli dělat, je divočina v Evropě přítomna a je divočina pro současnou Evropu přítomna. Ona to není přímo tedy vaše oblast v Evropské komisi, kterou se zabýváte, ale co myslíte?

Karel BARTÁK, Generální ředitelství Evropské komise pro vzdělání a kulturu

Tak nepochybně Evropská unie se věnuje už řadu let, od vlastně od 80. let ochraně, ochraně přírody a jak sílí to ekologické povědomí, řekl bych, v Evropské unii, tak také sílily ty tendence na evropské úrovni, nějakým způsobem chránit přírodu, zejména chránit biodiverzitu, biodiverzitu v Evropě. Je tady takový závazek, který platí do roku 2010, se Evropa zavázala, že do roku 2010 zastaví snižování biodiverzity, tedy ubývání těch živočišných druhů, které je dosti katastrofální. Z tohoto hlediska samozřejmě ty, ta divočina, o které jste mluvil, patří nepochybně do těch, do té oblasti rezervací, které Evropská unie chrání, není zde žádný, není zde žádná legislativa, která by upravovala přímo ten pojem divočina, upravovala by nějakým způsobem to, jak má taková speciální divoká rezervace vypadat, že, je zde směrnice Natura 2000 a v rámci této Natury 2000 v Evropské unie dvacet šest tisíc rezervací a těch chráněných míst, těch chráněných stanovišť, je to celkem osm set padesát tisíc čtverečních kilometrů, což není málo, a představuje to necelých dvacet procent vlastně rozlohy Evropské unie, takže bychom mohli říct, že pětina Evropské unie je rezervace, ale zároveň dochází nadále k poklesu té biodiverzity, dochází k ubývání těch živočišných druhů, minulý týden zrovna Evropská komise bila na poplach, že je ohrožena jedna pětina všech ještěřů a jedna čtvrtina všech obojživelníků v Evropské unii, dokonce mám dojem, že třetina těch obojživelníků je ohrožena vážně, že hrozí vyhynutí, takže se zdá, že tu metu toho roku 2010 se naplnit nepodaří. A z tohoto hlediska samozřejmě takové superrezervace, jaké jsou ty

divočiny a dosahování nějaké vyváženosti mezi zásahem nebo přítomností člověka v těchto místech tedy a ponechání přírody, aby si dělala, co chce, to je něco, co Evropská unie nepochybně vítá, ale zůstává to v gesci členských států.

Jan KŘELINA, redaktor

Některé státy v Evropě, myslím teď v geografické Evropě, mají více štěstí na větší rozlohy divočiny, jenom přemýšlím, jestli tady je v Belgii nějaká divočina, nenapadá mě.

Karel BARTÁK, Generální ředitelství Evropské komise pro vzdělání a kulturu

V Belgii je několik docela zajímavých rezervací v Ardenách a je několik malých rezervací v té přímořské oblasti Polderů, v té vysušené oblasti při hranicích s Nizozemskem, ale jsou to většinou spíše stanoviště, než vyložené rezervace, jsou to místa, která mají obvykle několik hektarů.

Jan KŘELINA, redaktor

Karel Barták z Evropské komise mluvil v Jak to vidí o cíli, který si stanovila Evropa do roku 2010, který se možná naplnit nepodaří. Evropa si ráda stanovuje určité cíle do určitých let, jeden takový, který byl stanoven na rok 2009, se ale podařil vrchovatě. Více o tom si řekneme za chvíličku.

/ Písnička /

Jan KŘELINA, redaktor

Pokračuje bruselské vydání Jak to vidí, dnes s Karlem Bartákem z Evropské komise. Mluvili jsme o Evropě, o stanovování cílů do určitých let. V roce 1999, tedy před deseti lety, se evropské země shodly na tom, že univerzity by si měly navzájem uznávat výsledky vzdělání do roku 2009, což je právě letos, značně to zjednodušuji, ono se tomu někdy říká boloňský proces, tak jsem to chtěl přeložit trochu do lidského jazyka, ale zhruba takové ty cíle byly, že, aby si univerzity, pane Bartáku, uznaly navzájem své výsledky?

Karel BARTÁK, Generální ředitelství Evropské komise pro vzdělání a kulturu

Aby si uznaly své výsledky, to za prvé, samozřejmě to uznávání diplomů není věcí univerzit, to je věcí legislativy. A evropská legislativa se postupně vyvíjela v tomto směru, takže dnes řada diplomů evropských univerzit nebo řada diplomů v rámci Evropy je, se vzájemně uznává, ale aby se mohly ty diplomy uznávat, tak by bylo potřeba sladit nějakým způsobem ty, ten obsah toho studia, že. A cílem boloňského procesu bylo vytvořit třístupňový systém, který se podařilo postupně zavést v těch jednotlivých členských zemích, to je ten systém, který dnes známe, bakalář, magistr a doktorát, ty tři stupně, které přes odpor řada zemí, protože to narušovalo a dodnes jako do jisté míry narušuje tradice, čili zažitá zvyklost, narušuje to prostě to, na co ty univerzity v řadě zemí prostě byly najeté po celá desetiletí, neřkuli staletí, tak najednou přišla tady Evropa s nápadem toto všechno sladit a to sladit v zájmu tedy studentů, v zájmu srovnatelnosti těch vysokoškolských systémů, v zájmu v daleko větší mobility studentů, ale také učitelů a také v zájmu atraktivity evropského vzdělávacího systému pro to, pro to širší zahraničí. Takže vznikl systém během těch deseti let, kdy většina evropských univerzit dnes najela na toto dva, tři plus dva plus doktorát, že, na tento systém, a ty univerzity, které to dělají, tak mají daleko větší šance si navzájem vyměňovat zkušenosti, vyměňovat si studenty a uznávat si výsledky toho studia, není to zdaleka dokonalé, ale nikdo nečekal, že se to podaří takto rychle. A právě, no, prosím.

Jan KŘELINA, redaktor

To znamená, že ten náš doktor filozofie, kandidát věd a doktor věd, to jsou vlastně tituly, o které jsme v posledních letech tak trošku přišly, bylo to, takový poměrně náhlý a rychlý přerod, nicméně když se v Evropě řekne, že mám Phd za jménem, tak to znamená, že jsem doktor. A PhDr. nebo kandidát věd vlastně je těžko někomu vysvětlovat, to je těžko, aby to někdo akceptoval v Evropě?

Karel BARTÁK, Generální ředitelství Evropské komise pro vzdělání a kulturu

Přesně tak. A právě v těch zemích, kde byly takto zažitá ty staré systémy, tak vznikl určitý odpor nebo panoval určitý odpor proti tomu, proti tomu sladění. Je to dáno nejenom tím, že byla ta, že ten systém na to byl najetý, ale také, že byla taková atmosféra ve společnosti, že prostě v některých zemích ty tituly před jménem a za jménem znamenaly daleko víc, než v jiných zemích, v některých zemích se to tradičně nepoužívalo vůbec, v některých zemích, naopak zejména v té naší oblasti v Rakousku, v Německu se to používalo velmi značně, takže například řada německých univerzit dodnes nepřistoupila stoprocentně na boloňský proces a velmi je proti němu zaměřena, zejména akademická část, zatímco studenti si ho víceméně přejí, kdežto naopak ve Španělsku je obrovský odpor proti boloňskému procesu na straně studentů a byli jsme svědky demonstrací v Barceloně letos, které trvaly řadu měsíců, byly proti Boloni, ale v podstatě byly, jejich obsahem nebylo vlastně, nebyl vlastně protest proti tomu systému samotnému, ale proti tomu všemu, co se ve španělské legislativě na ten systém nabalilo, že, protože ve Španělsku vysokoškolský zákon převzal ty požadavky

boloňského procesu, ale zároveň tam samozřejmě přibýly věci, které se týkají stipendií a které se týkají postavení studentů a které se týkají prostě řady sociálních postavení studentů, přijímacích zkoušek a tak dále, a to všechno se v myslích těch katalánských studentů spojil pod jeden do jednoho balíku Boloňa a proti tomu oni protestovali, takže zde vzniká určité zmatení, nehledě na to, že v tomto případě také to byl určitý odpor vůči Katalánsku, vůči diktátu Madridu a tak dále, ale vyvolalo to dojem, že Boloňa je něčím velmi problematickým v Evropě, proti čemu se masově protestuje, ale nebylo tomu tak a myslím si, že v poslední době dochází k takovému postupnému vyjasnění, nakonec Španělsko se účastnilo té ministerské schůzky koncem dubna tady v Lovani a v /nesrozumitelné/ u Bruselu, kde se vyhodnocoval ten desetiletý boloňský proces a kdy bylo rozhodnuto ho neukončit, ale naopak v něm pokračovat a pokračovat v něm tak, že bude na jedné straně nadále do jisté míry v rukou Evropské unie a že vždycky tomu procesu bude předsedat ta země, která předsedá Evropské unii, ale zároveň, že bude spolupředsedou vždy jedna země mimo Evropskou unii, protože ten proces je daleko širší, dneska se na něm podílí už čtyřicet šest zemí, takže. A řada zemí přijíždí jako pozorovatelé, protože je to něco, co láká spoustu dalších států, protože jim to umožňuje samozřejmě zajistit kompatibilitu a tím pádem i mobilitu pro svoje studenty.

Jan KŘELINA, redaktor

Jistě volný pohyb vzdělání, který boloňský proces usnadnil, je úžasná věc, to, že lidé mohou odcházet na jiné univerzity v Evropě, vracet se, to, co tam nastudovali, je jim uznáno, je jim započítáno, to je fantastické, nicméně The Economist k tomu napsal, že ano, všechno v pořádku, ale je to další krok k tomu, aby třeba evropské univerzity mohly lépe konkurovat těm americkým, které jsou špičkové, ale že nám pořád chybí to základní, a to jsou peníze, které by v tom systému jaksi ještě dál podporovaly ten volný pohyb.

Karel BARTÁK, Generální ředitelství Evropské komise pro vzdělání a kulturu

Samozřejmě, tak jak jsem, my jsme se tady o tom, myslím, jednou bavili, vzdělávání patří do výlučné kompetence členských států a každý členský stát si rozhodujeme o tom, jak, jaké prostředky vydá na vzdělávací systémy a na školství, takže na této úrovni se, teda na té mezinárodní úrovni nebo, řekněme, širší evropské úrovni se s tímto dá těžko něco dělat, že jo, tato témata jsou tabu, každý členský stát si o financování svého vysokého školství rozhoduje sám, nicméně, to, jeden z těch aspektů toho boloňského procesu, který klade velký důraz na propojování školství, vysokého školství výzkumu, vědy a byznysu, vlastně umožňuje těm vysokým školám, aby se chovaly nebo je podněcuje, aby se chovaly také jako ekonomičtí aktéři, že jo, že prostě jsou propojení, kdyby se, kdyby se v řadě případů tento trojúhelník podařilo naplnit, tak by vlastně vysoké školy mohly, a v některých případech tomu tak již je, získat určitou autonomii na těch státních rozpočtech a získávat určité prostředky samy právě díky spolupráce s výzkumnými centry a s podniky, záleží na tom, co se tam studuje, zřejmě to nebude u /nesrozumitelné/ věd, bylo by to zřejmě, zřejmě v případě spíše těch exaktních věd a přírodních věd a tak dále. Já bych chtěl jenom říct, že ta schůzka, která se tady konala koncem dubna, dospěla k velmi jednomu velmi důležitému závěru, že ti ministři těch čtyřiceti šesti zemí se dohodli, že do deseti let by dvacet procent absolventů vysokých škol v Evropě mělo mít za sebou nějakou formu mezinárodní mobility, což je obrovský nárůst, že jo, my víme, že dnes v rámci programu Erasmus se mezi členskými státy a kandidátskými zeměmi Evropské unie pohybuje zhruba tři procenta těch vysokoškoláků, to znamená, jestliže bychom měli do deseti nebo jedenácti let dosáhnout mety dvacet procent, tak by to byl obrovský nárůst, nejde jenom o Erasmus, jde i o další formy, další formy té mobility a znamená to tedy, že je zde politický závazek tu mobilitu podporovat a že je zde jasné vědomí, že nějaký pobyt toho studenta v jiné zemi přináší obrovské plus z hlediska jeho budoucí zaměstnatelnosti z hlediska jeho kvalifikace, ale i z hlediska jeho osobního vývoje, pochopení kultur ostatních zemí, pochopení prostě jiných, jiných tradic a jiných míst, takže bude zde podpora, podpora této mobility a hlavně se musí vytvořit ovšem systém na evropské úrovni, který to změní. Protože my dnes víme, kolik studentů jede do zahraničí v rámci programu Erasmus, ale v rámci všech těch ostatních forem mobility mezi univerzitních, soukromých, polosoukromých a tak dále, tak to podchyceno není, takže zde bude potřeba to začít měřit.

Jan KŘELINA, redaktor

Říká v Jak to vidí Českého rozhlasu 2 Praha pan Karel Barták z Evropské komise.

/ Písnička /

Jan KŘELINA, redaktor

Hostem Jak to vidí Českého rozhlasu 2 Praha je pan Karel Barták z Evropské komise. Úplně neplánovaně mě napadá, když tady tak mluvíme o všech těch závazcích nebo cílech, které se tak často stanou a je Evropská unie, hlavně Evropská komise do roku toho a toho zvýšíme něco o tolik procent, včera jsme zrovna v Kávě o čtvrté mluvili o snížení administrativy o dvacet pět procent do roku 2015, pokud se nepletu, já mám pocit, že se něčemu podobnému se možná dřív říkalo pětiletky, v Evropské unii /nesrozumitelné/, cílové standardy, ale myslím, že ta logika pětiletky a cílového standardu je úplně jiná, proč vlastně Evropská unie pořád přijímá tolik těch závazků vyjádřených v číslech?

Karel BARTÁK, Generální ředitelství Evropské komise pro vzdělání a kulturu

Tak obvykle ty závazky se přijímají v těch oblastech, kde Evropská unie sama o sobě nemá pravomoce. To znamená, že se postupuje, není to případ Boloně, protože Boloň je širší, než Evropská unie, ale pokud jde o samotnou Evropskou unii, tak se postupuje tím, čemu se tady podle systému nebo metody, které se tady říká otevřená metoda koordinace, kdy v podstatě členské státy nejsou vázány žádnými závaznými usneseními, nejsou vázány žádnou legislativou, ale Evropská unie v této dané oblasti přichází s nějakými metami, s nějakými standardy, jo, řekněme, do toho a toho roku bychom se mohli dohodnout, že dosáhneme toho a toho a toho. A členské státy se dohodnou, že v usnesení, že jo, ministerském nebo dokonce nejvyšší úrovni, jako je to v případě Lisabonské strategie, že do toho a toho roku sníží, zvýší, dosáhnou a tak dále, no, a potom se snaží ty mety nebo ty standardy naplnit, některým se to daří, některým se to nedaří, závazné to není, je to politický závazek, ale není to vynutitelné k Evropskému soudnímu dvoru nemůžete jít s tím, že někdo něco slíbil a nesplnil, že prostě nevyhynou obojživelníci, že, takže, takže je to taková, je to taková, na jednu stranu by se dalo říct, že to je trochu bezzubé, na druhou stranu je to dosti dobrý prostředek, jak vyvolávat takovéto politické a společenské vědomí, že zde je nějaký, nějaká potřeba, že zde je nějaká naléhavost a že by bylo dobře se tímto směrem tedy ubírat. Na jednu stranu je dobře stanovovat si ty termíny asi dosti náročné, protože to umožňuje prostě nebo umožňuje vyvolávat určitý tlak. Na druhou stranu samozřejmě, když si ty, když se ty cíle nesplní, tak potom jaksi je zde prostor pro kritiku vlastně Evropské unie, že si stanovila nějaké mety a že nebyla schopna, nebyla schopna jich dosáhnout, ale ono to je vždycky smíšené, že jo, část členských států ji dosahuje, část členských států jich nedosahuje v oblasti, kde já se pohybuju, vzdělávání a školství, že jo, tam je celá řada takových těch /nesrozumitelné/ takzvaných, do roku 2010 se budou posunovat, do roku 2020 schopnost určitého, určité znalosti v matematice, v určitém věku počet žáků, kteří vypadnou ze základního vzdělávání, počet vysokoškoláků v těch přírodovědných oborech, schopnost se dohovorit v určitém věku určitým počtem jazyků a tak dále. Ale, jak říkám, jsou to všechno věci, které ovlivňují potom tu národní politiku, ale když ten stát prostě na to nemá nebo se na to necítí nebo není v té politické situaci, aby se snažil nebo aby těch met nedosáhl a potom tedy je předmětem, neříkám kritiky, protože nikdo nemůže nikoho tady kritizovat politicky za to, ale Evropská komise má potom možnost ty státy srovnávat, že, udělá nějaký takový ten přehled, tabulku, no, a potom tam všichni vidí, jak na tom jsou, a to je to takzvané /nesrozumitelné/, že v podstatě jako někoho označíte a zároveň řeknete, aniž byste to řekl naplno, že ten daný stát nesplnil ten požadavek, který se sám, pod který se sám podepsal, proto také ta vyjednávání mezivládní o těch /nesrozumitelné/, o těch metách, jsou vždycky velmi obtížná, ale řada států si nepřeje, aby tato metoda se jako příliš rozvíjela, protože tím dává té Evropské komisi do ruky zbraň teda toho, tu možnost toho srovnávání.

Jan KŘELINA, redaktor

Některé ty závazky jsou ale velmi, velmi důležité a jsou i oficiální třeba tři procenta, deficitu hrubého domácího produktu, státy by se ...

Karel BARTÁK, Generální ředitelství Evropské komise pro vzdělání a kulturu

To je legislativa.

Jan KŘELINA, redaktor

Státy by se neměly skutečně zadlužovat, státy eurozóny, tam, kde se platí eurem, by se neměli zadlužovat více než přes tři procenta hrubého domácího produktu, no jo, ale teď nám s tím krize trošku zamíchala, většinou státní výdaje jsou větší a příjmy se naopak díky krizi snížily. Týká se to i Česka, také očekáváme deficit přes čtyři, až přes čtyři procenta nebo k pěti procentům hrubého domácího produktu, je to jeden problém pro ty státy, které už euro mají a nejsou schopni dodržet ta maastrichtská kritéria. Pro nás ale je to taky problém, protože ačkoliv jsme Evropskou komisí hodnoceni dobře za to, jak se vyrovnáváme s krizí, dokonce jsme jedna z nejlépe hodnocených zemí, pokud jde o aspoň o schválené, Evropskou komisí schválené státní zásahy do ekonomiky, ale i přesto je to, je to příčina, ten hrozící rozpočet nebo schodek rozpočtu, proč zase oddalujeme euro, zdá se, podle poslední debaty v Česku.

Karel BARTÁK, Generální ředitelství Evropské komise pro vzdělání a kulturu

Ta kritéria pro vstup do eurozóny jsou dána tou, tou pevnou legislativou evropskou a zatím nebyla změněna, to znamená, že to kritérium tříprocentního schodku hrubého domácího produktu je prostě kritérium, které musí být splněno. A pokud ten schodek je vyšší, tak podle platné, platných předpisů by neměly ostatní, tak by neměly státy eurozóny souhlasit s tím, aby přijaly další členský stát do eurozóny. Zatím se na tom nic nezměnilo, debatuje se o tom, jak víte určitě, debatuje se o tom už řadu měsíců, že by bylo dobře zase vzhledem k té stávající situaci a vzhledem k tomu, že většina států eurozóny stejně ty podmínky neplní, takže vlastně je nesmysl, když členské státy eurozóny ty podmínky neplní, tak ty podmínky vynucovat nebo vlastně je vyžadovat od států, které by do eurozóny měly vstupovat a že ty nové členské země, které vstoupily v roce 2004, vlastně všechny se zavázaly v tom, v tom, v té přístupové smlouvě, že vstoupí do eurozóny a žádná si nevyjednala nějaký optaut, žádná si nevyjednala nějakou výjimkou, takže je jasné, že dříve či později do té, do té eurozóny vstoupí euro, euro přijmout. Nyní jde o to, jestli ta, jestli ty podmínky vstupu zůstanou nastaveny tak, jak nastaveny jsou v současné chvíli, anebo jestli vzhledem k té situaci, jaká je, dojde k nějakému změkčení těch podmínek, a o tom se v rámci euroskupiny velmi živě diskutuje, je tam řada států, které jsou pro změkčení, je tam několik, které jsou

zásadně, zásadně proti němu. Evropská komise se příliš nevyjadřuje k této debatě. Evropská komise říká, ano, pokud členské státy změní legislativu, tak my se jí samozřejmě podřídíme, dokud platí to, co platí, tak my prostě jedeme podle, podle těch pravidel, které nám členské státy stanovily, což je právě ta oblast té mezivládní legislativy, tam Evropská unie žádný manévrovací, Evropská komise žádný manévrovací prostor nemá.

Jan KŘELINA, redaktor

Stejně mi to ale přijde jako takové trošku pokrytectví, nejdřív si stanovíme přísná pravidla, která jsou jednoznačně ku prospěchu, jak mají občané přijít k tomu, že je stát vlastně proti jejich vůli nebo bez jakékoliv jejich moci to ovlivnit, zadluhuje, když se to rozpočte na hlavu, jsou to obrovské peníze, čili maastrichtská kritéria, tři procenta deficitu, zaplatpánbůh za to, chtělo by se říct, potom vstoupíme do eurozóny, máme to euro a už si budeme dělat, co chceme a dál se budeme zadlužovat. To není bezpečné, to je hra s ohněm, společná měna pro celý kontinent různých států, to je docela odpovědná hra.

Karel BARTÁK, Generální ředitelství Evropské komise pro vzdělání a kulturu

Jistě, ale od toho existuje euroskupina, která řídí tu eurozónu společně, tedy částečně s Evropskou centrální bankou a zase nějaká přehnaná rigidita také není, není ku prospěchu, prostě toho, toho měnového společenství, že jestliže dojde k takto mimořádné situaci a všichni jsou si vědomi toho, že státy musí tím šíleným způsobem sanovat ty banky, které prostě mají, mají ty špatné peníze a vlastně ten krach těch bank by vlastně ohrozil ty ekonomiky daleko víc, aspoň tuto, na tuto filozofii Evropská unie a eurozóna přistoupila, přistoupila na povinnost sanovat soukromé banky, takže ...

Jan KŘELINA, redaktor

Ono už to bylo před tím, třeba v případě jižních států, stejně ta tři procenta nebyla vždycky dodržovaná.

Karel BARTÁK, Generální ředitelství Evropské komise pro vzdělání a kulturu

Ano, ale následovaly sankce. Následovaly sankce nebo hrozba sankcemi a následoval kalendář, který Evropská komise předložila radě a rada ho obvykle schválila, kde se říkalo, ano, tato země překročila schodek a musí se vrátit zpátky pod ten, ten tříprocentní limit tehdy a tehdy a pokud to neučiní, mohou následovat sankce a tak dále, to znamená, ten klacek zde byl, kdežto dnes to tak není, dnes vlastně se to trochu uvolnilo, vzhledem k těm mimořádným okolnostem a bude samozřejmě tendence to, co nejrychleji potom vracet zpátky, jakmile ta krize pomine.

Jan KŘELINA, redaktor

Říká v Jak to vidí Českého rozhlasu 2 Praha, pan Karel Barták. Za čtyři minuty už budou pokračovat zprávy a po nich vás opět pozdraví Pavel Kudrna, váš dnešní průvodce dopolednem. Z Bruselu se loučí Jan Křelina. Pane Bartáku a díky na shledanou.

Karel BARTÁK, Generální ředitelství Evropské komise pro vzdělání a kulturu

Na shledanou.